

Dit is een voorbeeldtekst uit het boek "Vertellingen uit de Karavanserai" door Lut Baten en Leila Besharat. Deze tekst kan je integraal delen met geïnteresseerden met vermelding van de auteurs.

Het boek wordt uitgegeven door Uitgeverij sterck&devreese, en is binnenkort te verkrijgen o.a. bij De kleine Johannes, Leuven.

Vertellingen uit de Karavanserai – VAN DE DIEF EN DE LICHTSTRAAL © 2021 by Lut Baten, Leila Besharat is licensed under CC BY-NC-ND 4.0. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

VAN DE DIEF EN DE LICHTSTRAAL

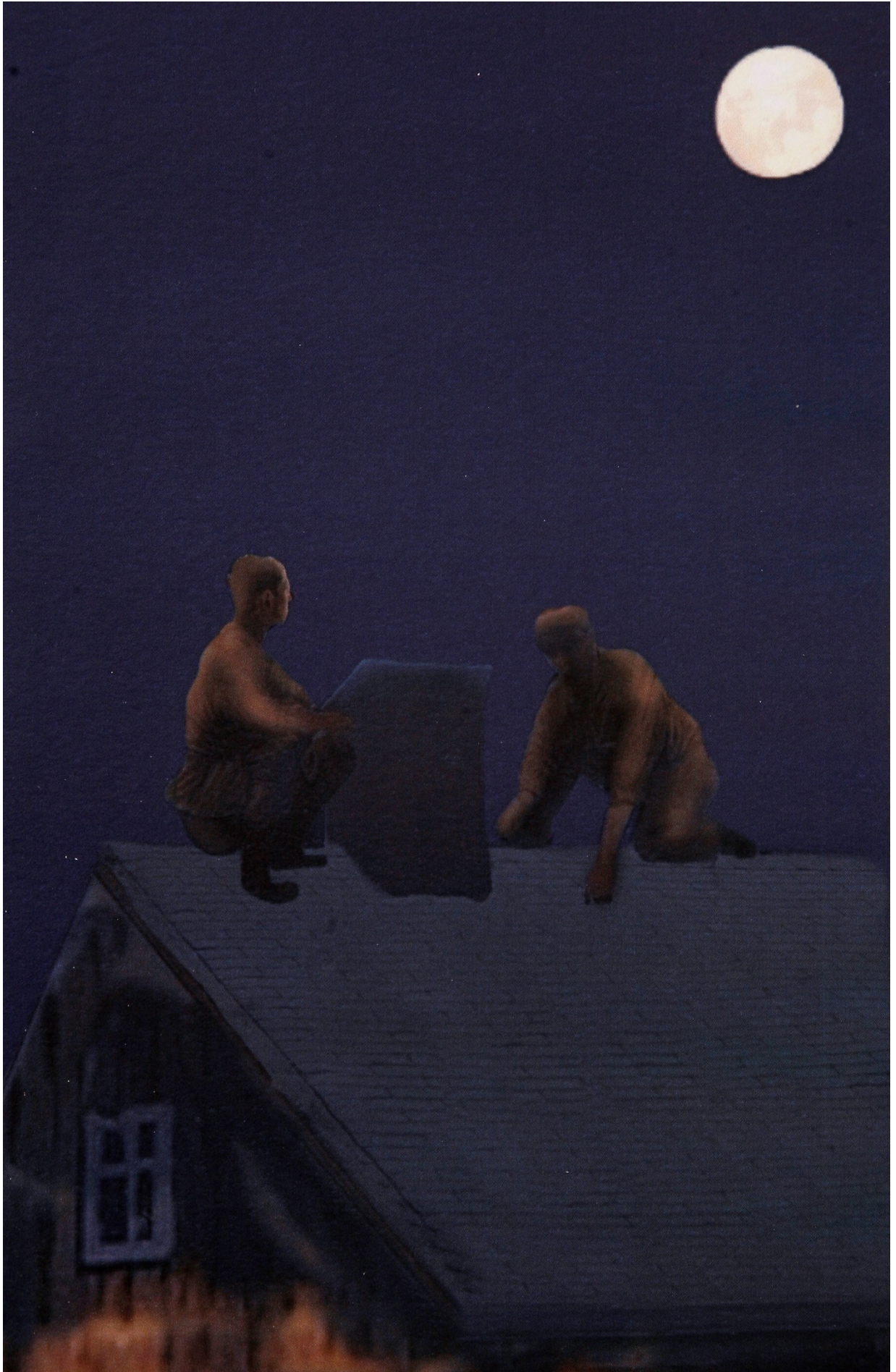
Lang geleden, in een ver land, in een heel mooi dorp, in een heel groot huis, woonden een rijke boer en een even rijke boerin. Ze hadden hard gewerkt en veel gespaard. Ze wilden nog lang en gelukkig leven, zonder zorgen. Maar waar moesten ze al hun geld toch steken?

Ze waren bang voor dieven. Die mochten hun geld echt niet kunnen vinden. Ze waren eigenlijk bang van iedereen want niemand mocht weten hoeveel goudstukken ze wel hadden. Daarom praatten ze met niemand. Waar zouden ze hun geld toch veilig kunnen verstoppen? Omdat ze het niet wisten, bleven ze altijd thuis. Winter en zomer. Dag en nacht.

Op een nacht kon de boerin niet slapen. Haar hoofd was te klein voor al haar vragen: Waarom zijn we toch altijd thuis? Waarom komt er niemand bij ons? Waarom zijn we zo bang om ons geld te verliezen? We doen er nu niets mee. En ze droomde van wat ze zou kunnen kopen met al haar goudstukken.

De volgende nacht kon ze weer niet slapen. Ze hoorde precies een muis boven op zolder. Nee, 't was geen muis. 't Moest een vogel zijn, op het dak. Toch wel een grote vogel. Ze maakte haar man wakker en vroeg hem stilletjes of ook hij de vogel hoorde.

Hij luisterde en hijgde: "Dat zijn de dieven. Ze komen ons geld pakken!" Hij beefde van angst. "Wat moeten we nu doen?" De vrouw werd ook bang. "Wees stil", zei ze. "Laat ons eens goed nadenken. Had jij al eens geen plannetje bedacht om dieven weg te jagen?"

De boer werd stil en herpakte zich. “Weet je, we zullen niet stil zijn maar heel hard spreken en dat toneeltje van die maan spelen. De dieven zullen bang worden en weglopen. “

“Dat van dat oude konijn en de olifanten?”, fluisterde de vrouw? “De maan scheen in de rivier. Schijnt de maan op ons dak? Hij kan daar toch geen bad nemen? “

“Nee, nee”, zei de man.” Dat andere verhaal. Dat van een lichtstraal van de maan. Die viel op een plek op het dak. Daar was een gat.”

- “Ja, en dan? Jij wil dat de dieven in een gat door ons dak vallen? En de maan zou helpen? Die dieven zijn niet dom he, lieve man.”

- “Luister vrouw, we hebben geen andere oplossing. Misschien lukt het. Doe wat ik zeg: vraag me zo luid mogelijk, zodat ze ons goed kunnen horen, hoe ik mijn overvloedige fortuin vergaard heb en superrijk geworden ben. Overdrijf maar. Als ik niet antwoord, blijf dan vragen totdat ik het vertel. Denk eraan, de dieven moeten ons goed kunnen horen.”

Eigenlijk vond de boerin het maar raar, maar ze speelde wel graag spelletjes. Ze was trouwens ook bang van die dieven. Ze haalde diep adem en begon haar toneeltje:

- “Cesar, ben je wakker? Zeg, ik moet je iets vragen. Wij zijn al heel lang samen. En ik vertel je altijd al mijn geheimen, al heel mijn leven lang, maar jij, jij vertelt me zo nooit eens iets belangrijks.” Ze schoof een beetje dicht tegen hem aan en zei heel hard: “Zeg me eens, Cesarke, hoe heb jij dat gedaan om zo rijk te worden?”

De man gromde: “Zeg, hei, laat me eens slapen. ‘t Is God die ons rijk heeft gemaakt. Je mag daar niet te veel naar vragen. Hij heeft dat niet graag.”

De vrouw zei: “Ja maar, als jij doodgaat, dan moet ik ook nog leven he. Zeg eens, ik heb ook gewerkt. Hoe heb je al dat geld laten groeien, precies zoals de patatten? Hoe ben je aan dat fortuin gekomen?”

De man bromde nog harder: “Denk jij dat ik geen schrik heb om het allemaal te verliezen? Als ik begin met het te vertellen, is het geen geheim meer. Niemand mag het weten.”

“Ik ook niet?”, schreeuwde de vrouw hard. “Wie gaat er nu midden in de nacht naar ons zitten luisteren? Iedereen is aan het slapen en we hebben geen

buren. Je wilt het gewoon niet zeggen. Als je 't niet zegt, dan, dan, dan bak ik nooit meer wafels" zei de vrouw luid.

De man zei: "Dat mag jee niet doen. Je moet niet kwaad zijn op mij. Je begrijpt het toch? "

- "Ja, ik begrijp dat we ons geld niet mogen verliezen. Maar 't is van ons twee. Ik moet het dus weten. Nu."

De man zuchtte hard, ging rechtop zitten en sprak luid. "Goed, ik zal het verklappen. Maar niemand mag het weten, he!"

- "Afgesproken. Ik vertel het aan niemand."

De man zei: "Ik was een dief en heb eigenlijk het meeste van ons geld gestolen."

- "En hoe komt het dat de politie dat niet weet? "Vroeg de boerin

Hij antwoordde: "Omdat alleen ik het geheim ken, en dat heeft me altijd geholpen om niet gepakt te worden. "

Ze vroeg: "En wat is dat geheim? "

Hij antwoordde:

"Op nachten dat de maan scheen, klom ik op het dak van de huizen van rijke mensen. Ik zocht naar een opening of een klein gat in het dak. Het geheim is het volgende: de maan moet schijnen op een plek op het dak waar een opening is. Dat licht moet in het huis kunnen vallen. En dan moet ik zeven keer zwijsend het toverwoord "Shawlam" opzeggen. Dan moet ik de lichtstraal van de maan in mijn armen nemen en het huis binnenspringen. Dankzij de lichtstraal en het toverwoord, is het altijd en overal veilig voor mij. Met deze truc kan niemand me horen of zien en kan ik op mijn gemak alle rijkdom stelen. Als ik dan weer zeven keer "Shawlam" opzeg, de lichtstraal van de maan weer omhels, dan kan ik terug op het dak komen en veilig ontsnappen. Voilà, nu weet je' t. Dat is het geheim van mijn succes en fortuin. Maar mondje dicht he. Kom, slaap nu." En ze legden hun armen rond elkaar, bang afwachgend wat de dieven zouden doen.

Dit luide gesprek was natuurlijk tot de oren van de dieven gekomen. Toen ze het geheim van de rijke man hoorden, zeiden ze: "We zullen vanavond al hun geld stelen". Ze wachtten tot ze dachten dat het koppel sliep. De baas van de dieven zocht naar een plaats waar de lichtstraal van de maan naar binnen kon schijnen. Hij herhaalde dan zwijgend zeven keer "Shawlam", omhelsde de lichtstraal en viel ondersteboven op zijn hoofd in de open haard van het huis.

De boer was natuurlijk naar beneden gelopen en met zijn stok in de lucht riep hij: "Wie ben jij?"

De dief antwoordde: "Ik ben de dwaze dief die in stomme verhaaltjes gelooft."